

Henry Gilbert

Legenda lui
Robin Hood

Traducere
GABRIEL MĂLĂESCU

Editura MondoRo
București, 2017

blândețea și generozitatea. Era mereu binedispus și vesel și primea cu seninătate înfrângerea. Nobil în purtare, demnitatea lui politicoasă îl înălța deasupra manierelor grosolane obișnuite ale vremii lui. Apoi, era și religios, venerând-o mai ales pe Fecioara Maria, astfel că, de dragul ei, trata toate femeile cu cea mai mare politețe și nu ar fi rănit pe nimeni dintre acestea. Mai cu seamă, el îi ajuta pe cei sărmani, pe cei înfometaji și pe cei chinuți și, dacă fura de la bogați, le dădea cu generozitate celor săraci.

Robin Hood este, într-adevăr, un erou la fel de viteaz și de generos ca oricare altul ce se găsește în literatura engleză și, atâta vreme cât iubirea pentru pădurile verzi și pentru locurile sălbatice continuă să aprindă inimile fetelor și băieților voinici, sunt sigur că poveștile despre Robin Hood și proscrisii lui vor fi întotdeauna apreciate.

Henry Gilbert

Robin Hood

Capitolul 1

Cum a devenit Robin un proscris

Era amiaza unei zile de vară și pădurea părea că doarme. Abia dacă o adiere mișca frunzele late ale stejarilor și singurul sunet ce se auzea era zumzetul înfundat al găzelor care zburau de colo-colo fără încetare, în umbra răcoroasă de sub crengile întinse.

Atât de liniștit și atât de singuratic părea totul, încât aproape ai fi putut crede că nimic altceva în afară de cerbul sălbatic sau de dușmanul lui fioros, lupul cel cu mers furișat, nu au pășit vreodată pe aici, de la începuturile iumii. Printre tufele dese de alun, sânger și curpen era o potecuță bătătorită, atât de îngustă și de ștearsă că ar fi putut foarte

bine să fie bătătorită de piciorul zvelt și grăbit al căprioarei sau chiar de iepurii de câmp, care își aveau vizuina pe un mal înalt, printre rădăcinile unui fag aflat în apropiere.

Într-adevăr, puțini erau oamenii care treceau pe acest drum, pentru că acesta se afla în cea mai singuratică parte a Pădurii Barnisdale. Mai mult, nimeni nu avea dreptul să vină aici în afară de pădurarii regali care păzeau și vegheau cu strictețe căprioarele regelui. Cu toate acestea, iepurii, care ar fi trebuit să ronțăie în fața vizuinii lor sau să țopăie nebunește, cum fac ei, păreau că s-au închis înăuntru, ca și cum s-ar fi speriat de ceva ce trecuse pe acolo. Acum, într-adevăr, erau unul sau doi care se uitau afară să vadă dacă lucrurile se liniștiseră din nou. Apoi, un iepure curajos ieși brusc, țopăind, și într-o clipă îl urmară și alții, în grup.

Un bărbat stătea aproape de potecă, după un copac, și se uita spre luminiș. Era îmbrăcat cu o tunică făcută dintr-o țesătură verde, aspră, deschisă sus, lăsând să se vadă un gât bronzat. În jurul taliei avea un brâu lat de piele, la care erau prinse într-o parte un pumnal, iar în cealaltă trei săgeți lungi. Pantaloni scurți dintr-o piele moale îi acopereau pulpele, iar în continuarea lor avea niște ciorapi verzi de lână care îi ajungeau până la labele picioarelor. Acestea erau vârâte în încălțări făcute din piele tare de porc.

Capul cu bucle de un castaniu închis îi era acoperit cu o pălărie de catifea, ce avea înfiptă într-o parte o pană scurtă, smulsă din aripa unui ploier. Chipul lui, bronzat și rumenit de vânt și de vreme, era deschis și sincer, iar ochii îi sclipeau ca ai unei păsări sălbatice, fiind la fel de neînfricat și de nobil ca una dintre acestea. Avea brațe mari și părea de o forță dincolo de vârsta lui, care era în jur de douăzeci și cinci de

ani. Într-o mână ținea un arc lung, pe când cealaltă se sprijinea pe trunchiul neted al fagului din fața sa.

Privea atent la niște tufe care se aflau la mică distanță înaintea lui, în luminiș, și nici nu se clintea. Din când în când se uita departe, spre marginea luminișului, unde, la marginea crângului sau a pădurii, două-trei căprioare pășteau pe sub copaci, înaintând spre locul în care stătea el.

Dintr-odată, văzu tufișurile mișcându-se ușurel; un cap zburlit ieși dintre frunze: chipul tras al unui bărbat se uita cu băgare de seamă încoace și-ncolo. În clipa următoare, din tufișul în care stătea omul ascuns țâșni o săgeată. Aceasta zbură drept spre căprioarele care pășteau și se înfipse în pieptul celei mai apropiate.

Omul nu ieși imediat din ascunzătoare ca să ia animalul pe care îl omorâse. Așteptă răbdător cât ai număra până la cincizeci, pentru că știa că, dacă prin apropiere ar fi fost vreun pădurar care să vadă fugind căprioarele a căror tovarășă fusese răpusă, ar fi știut după aerul lor speriat că ceva necurat se petrecuse și l-ar fi căutat pe făptaș.

Clipele treceau greu și nimic nu se mișca; nici omul ascuns, nici cel care îl privea. Și nici vreun pădurar nu se arăta la marginea crângului în care fugiseră căprioarele. Simțindu-se în siguranță, deci, omul ieși din tufiș, dar fără vreun arc sau săgeți în mâini, penru că pe acestea le lăsase în ascunzătoare, cu gând să le ia într-o altă zi.

Era îmbrăcat în veșminte grosolane și zdrențăroase țesute în casă, așa cum poartă iobagii, cu o funie în jurul tunicii maronii și cu picioarele acoperite cu pantaloni largi din același material ca tunica, dar mai găuriți și mai peticiți. Privind încoace și-ncolo, merse încovoiat spre locul în care zăcea căprioara și, aplecându-se asupra ei, scoase cuțitul de

la brâu și începu aproape cu înfrigurare să taie bucăți din cele mai fragede părți ale leșului.

Privindu-l, omul de după copac părea că-l recunoaște și șopti:

— Sărmanul!

Iobagul înveli carnea de căprioară într-o cârpă aspră, apoi se ridică și dispăru printre copaci. După aceea, cu pași iuți și fără zgomot, privitorul se întoarse pe cărare și intră în adâncul pădurii.

Brusc, când ieși din spatele trunchiului uriaș al unui stejar, trupul înalt al omului care îl urmărise se ivi în mijlocul potecii. Într-o clipă, mâna lui se duse spre cuțit și părea gata să sară asupra celuiilalt.

— Omule, zise cel în tunica verde, ce nebunie te împinge să faci asta?

Iobagul îl recunoscuse de îndată și scoase un râs fioros.

— Nebunie? răspunse el. De data asta nu-i pentru mine, stăpâne Robin. Dar băiatul meu cel mic moare de foame și, câtă vreme sunt căprioare în pădure, el n-o să rabde de foame.

— Băiatul tău cel mic, Scarlet? spuse Robin. Fiul surorii tale trăiește cu tine acum?

— Da, răspunse Scarlet. Ai fost departe aste trei săptămâni și nu puteai să fi auzit.

Vorbea cu glas tare, în vreme ce amândoi continuau să meargă în josul unei cărări atât de înguste, că Robin mergea înaintea, iar Scarlet era nevoit să meargă în urma lui.

— Acu' șapte zile, continuă Scarlet, bărbatul soră-mii, John Green, a căzut la pat și a murit. Ce-a făcut intendentul lordului nostru? A zis: „Pleacă, puturoaso, și descurcă-te

cum oi putea! Slujba este pentru un bărbat care poate să facă tot ce trebuie.”

— E-n firea lui Guy de Gisborne să facă așa, observă Robin. Trădătorul cu inimă de piatră!

— Ea a plecat cu nimic altceva decât zdrențele ce îi acopereau pe ea și pe țânci, reluă Scarlet pe un ton înfiorător. Dacă aș fi fost pe-aproape, nu aș fi putut să-mi țin cuțitul departe de gâtul lui. Ea a venit la mine; era zăpăcită și bolnavă. Era bolnavă de foame, într-adevăr, și a căzut la pat și a murit săptămâna trecută. Cei doi micuți au fost luați de vecinii mei, dar eu l-am păstrat pe micul Gilbert. Sunt un om singur și îl iubesc pe băiat, iar dacă i se întâmplă ceva rău o să-mi las semnul pe Guy de Gisborne pentru asta.

În timp ce Robin asculta povestea scurtă și tragică a ruinei casei unui biet iobag, inima îi ardea de înverșunare împotriva intendentului, Sir Guy de Gisborne, care conducea moșia Birkencar pentru Călugării Albi de la Abația Sfânta Maria cu o mână atât de aspră. Dar el știa că intendentul nu făcea mai mult decât îi permiteau abatele și călugării și blestemă în gând întreaga lor tagmă, bogați și trufași cum erau, dedați la vânatoare și trai îndestulat pe munca și dările pe care le storceau de la iobagi, care erau priviți doar ca o parte din pământul pe care îl lucrau.

Robin – sau Robert de Locksley, cum era el cunoscut de intendent și de călugări – era un om liber, sau arendaș, cum i se spunea, fiind, deci, tânăr și bogat. Avea casa și pământul lui, o fermă de vreo șaiszeci și cinci de hectare din pământul cel mai roditor de la marginea moșiei și știa foarte bine că de multă vreme călugării priveau cu ochi lacomi la mica lui gospodărie. Ea se afla lângă pădure și era numită *Marginea Pădurii*.

Robin ținea pământul contra unei chirii și atâta vreme cât plătea suma hotărâtă călugărilor, ei nu îl puteau da afară de la ferma lui, oricât de mult ar fi vrut să o facă. Robin era văzut de către abate ca un om nemulțumit și rău. El îl trăsese de multe ori de barbă pe abate chiar în mănăstirea acestuia și îi spusese în față cât de rău îi tratau el și intendenții lui pe iobagi și pe ocupanții mai săraci ai moșiilor lor. O asemenea sfidare era în zilele acelea ceva nemaiauzit, iar călugării și Guy de Gisborne, intendentul lor de la Birkencar, îl urau pe Robin cu gura lui slobodă la fel de mult cum Robin îi ura pe ei pentru tirania și asuprirea pe care le arătau săracilor.

— Păcat că am fost plecat, zise Robin drept răspuns la ultimele cuvinte ale lui Scarlet. Dar ai fi putut merge la Marginea Pădurii și Scadlock ți-ar fi dat de mâncare.

— Da, stăpâne Robin, spuse Scarlet, ai fost mereu un prieten bun și devotat pentru noi toți. Dar și eu am fost cândva un om liber și nu pot să îmi cerșesc pâinea. Ți-ai făcut și-așa destui dușmani din pricina noastră și nu aș vrea să trăiesc din ajutorul dumitale. Nu, câtă vreme sunt căprioare în codru eu și băiatul nu o să răbdăm de foame. Mai mult, stăpâne Robin, ar trebui să ai grijă. Dacă dușmanii dumitale ar fi știut câtă vreme ai fost plecat, ei – așa se zvonește – te-ar fi acuzat de nelegiuire, ți-ar fi luat pământul și te-ar fi omorât la întoarcere.

Robin râse.

— Da, am auzit asta când eram plecat.

Scarlet îl privi mirat. Credea că îi spusese prietenului său o taină mare și neașteptată.

— Ai auzit? făcu el. Asta-i foarte ciudat!

Robin nu răspunse. Știa bine că dușmanii lui căutau orice ocazie să îl aducă la ruină. Mulți oameni plecați în călătorii lungi se întorseseră ca să afle că în lipsa lor dușmanii juraseră înaintea judecătorului că ei fugiseră din pricina vreunei fărădelegi, obținând astfel ca ei să fie numiți proscrisi, iar capetele lor puteau fi tăiate de oricine.

Dintr-odată, de la mică distanță dinaintea lor se auzi un sunet ca și cum ar fi chițait o veveriță. Apoi se lăsă liniște un răstimp; după aceea izbucni urletul – un urlet trist și singuratic, ca de iup. Robin se opri în clipa aceea, puse arcu pe care îl avea în mână la rădăcina unui stejar uriaș, împreună cu săgețile de la brâu. Apoi, întorcându-se spre Scarlet, îi zise cu glas scăzut:

— Pune carnea de căprioară pe care o ai în tunică lângă ele. Repede, omule, înainte ca pădurarii să-ți vadă pieptul umflat! O să o ai înapoi îndată.

Aproape mecanic, la tonul poruncitor, Scarlet scoase de la piept cârpa aspră de cânepă în care înfășurase carnea căprioarei și o așeză lângă arc și săgeți. În clipa următoare, Robin își reluă mersul. După ce făcură câțiva pași, Scarlet privi înapoi la locul în care pusese iucrurile. Dispăruseră!

Un fior rece păru că-i cuprinde inima și aproape se opri, dar glasul aspru al lui Robin zise:

— Mergi mai departe în urma mea, omule!

Bietul Scarlet, sigur că era în prezența unei vrăjitorii, făcu așa cum i se spusese; dar își făcu cruce, ca să îl apere de diavol.

În clipa următoare, poteca îngustă dinaintea lor fu blocată de siluetele a doi pădurari îndesați, cu arcuri la spate și bețe lungi în mâini. Ochi lor ficși priveau țintă la Robin și la Scarlet și, preț de o clipă, păreau că se gândesc să le taie

calea. Însă privirea îndrăzneată a lui Robin, care înainta, îi făcu să își schimbe intențiile și îi lăsară să treacă.

— Când un om liber și un iobag sunt văzuți împreună, mormăi unul dintre ei, se coace ceva rău pentru lordul lor.

— Și când doi pădurari sunt văzuți împreună, spuse Robin cu un râset scurt, viața unui om sărman va fi ruinată în scurtă vreme.

— Te știi, Robert de Locksley, zise cel care vorbise primul, așa cum te știi și mai-marii tăi: ca pe un om a cărui limbă se mișcă prea repede.

— Și eu te știi, Hugo cel Negru, răspuse Robin, ca pe un om care și-a dus cel mai bun prieten la pierzanie ca să-i lipească cele câteva pogoane de pământ la ale sale.

Hugo cel Negru se uită la Robin de parcă ar fi vrut să se arunce asupra lui, dar privirea neînfricată a lui Robin îl speriară și se întoarse abătut, fără a mai scoate vreun cuvânt.

Robin și Scarlet își continuă drumul și, în cele din urmă, ajunseră în vârful unui povârniș, la poalele căruia se întindeau câmpurile cultivate și pășunea ce înconjura micuțul sat de bordeie țărănești, cu conacul la oarecare distanță dincolo de sat, care urca până pe la jumătatea unui alt povârniș. Scarlet privi atent în jur, ca să vadă dacă cineva de pe câmp îl văzuse coborând din pădure, căci fugise de la munca lui de construit stăvilare ca să doboare căprioara, și se întreba dacă nu cumva lipsa lui fusese descoperită. Dacă da, nu îi păsa de stâlpul de pedeapsă și de biciul care avea să-i lovească spatele gol, ceea ce ar fi putut fi porția lui de a doua zi, când oamenii intendentului ar fi găsit munca lui făcută pe jumătate. Oricum, băiețelul lui, Gilbert, din neamul Mână-Albă, ar fi avut o cină regească în seara aceea.

Ar fi avut? Își aduse dintr-odată aminte și din nou teama îl făcu să se cutremure. Unde dispănuseră arcul și săgețile lui Robin și vânatul său? Le înșfăcase vreun spiriduș sau vreo nălucă, sau se uitase în alt loc și pădurarii le găsiseră deja? Își încleștă fălcile și se uită înapoi, cu mâna pe cuțit, aproape așteptându-se să vadă doi pădurari venind după el.

— Hopa! făcu Robin pe un ton domol. Uite arcul și săgețile mele și vânatul tău, băiete.

Întorcându-se, Scarlet văzu lucrurile stând lângă un smoc de iarbă, unde era sigur că se uitase mai înainte și nu văzuse nimic!

— Stăpâne, zise el cu glas speriat, asta-i curată vrăjitorie! Mă... mă... tem pentru dumneata dacă dușmanii află că ești ajutat de spirite rele care trăiesc în pădure.

— Scarlet, răspuse Robin, credeam că ești un om mai înțelept, dar, ca și ceilalți, pari a nu fi altceva decât un prost. Nu te teme pentru mine. Prietenii mei din pădure sunt nevinovați și nu sunt mai răi ca mine sau ca tine.

— Stăpâne, spuse Scarlet, rușinat pentru vorbele lui necugetate, îmi cer iertare pentru vorbele-mi prostești. Limba mea o ia înaintea gândurilor, pentru că vederea acelor lucruri acolo unde nu fusese nimic o clipă mai înainte m-a înspăimântat. Dar știi că în păduri nu pot fi lucruri mai rele decât sunt în castelele întărite și în palate de abați ai căror stăpâni îi asupresc și îi ologesc pe bieții iobagi. Zi, stăpâne, este ăla care ne-a ajutat adineauri... este un strigoii... cum i se spune... un spiriduș?

Robin se uită calm în ochii lui Scarlet preț de o clipă sau două, fără să vorbească.

— Scarlet, vorbi el într-un târziu, cred că văd înaintea noastră o vreme când tu și eu o să stăm mult împreună prin

pădure. Atunci ți-i voi arăta pe prietenii mei de acolo. Dar până atunci, Scarlet, nicio vorbă despre ce s-a întâmplat astăzi. Juri?

— Pe neprihănită Fecioară! zise Scarlet, ridicând mâna în vreme ce jura.

— Amin! răspuse Robin, scoțându-și pălăria și plecând capul la auzul numelui. Acum, continuă el, ia-ți carnea și dă-mi arcul și săgețile mele! Eu trebuie să mă întorc în pădure. Și spune-i micuțului tău Gilbert că Robin îi urează însănătoșire grabnică, pentru că vreau să merg iar cu el pe dealuri, să tragem după ploieri.

Când cei doi bărbați se despărțiră, Robin se întoarse și intră în desis, dar într-o direcție diferită de cea din care venise împreună cu Scarlet. Privi în sus la soare și iuți pasul, pentru că își dădu seama că erau două ceasuri trecute, după-amiaza. Ajunse îndată la copaci și, croindu-și fără ezitare drum printre ei, porni spre sud, către drumul care se întindea multe mile prin pădure, dinspre Barnisdale până în Nottinghamshire.

Cu pas iute și hotărât, Robin traversă luminișurile, pentru că mergea să o vadă pe domnița pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. I se spunea „frumoasa Marian”, fiica lui Richard FitzWalter de Malaset. Încă de când, băiat fiind, Robin trăsesse cu arcul și vânase pe moșia Locksley, lângă care se născuse, Marian fusese prietena lui de joacă și, deși era fata unui conte, iar Robin doar un iobag deloc bogat, ei se iubiseră unul pe celălalt cu înflăcărare și juraseră ca niciunul să nu se căsătorească cu altcineva.

În ziua aceasta, ea urma să călătorească de la castelul tatălui ei din Malaset la Linden Leam, aproape de Nottingham, ca să stea o vreme la castelul unchiului ei, Sir

Richard din Lee, iar Robin promisese să o apere cât timp merge prin pădure.

În scurt timp, el ajunsese la un drum lat, acoperit cu iarbă groasă și plin de gropi adânci făcute de roți, din loc în loc, prin locurile mlăștinoase. Merse cu pas iute și nu se opri până ce nu străbătu vreo cinci mile. Apoi, ajungând într-un loc în care un alt drum se intersecta cu acesta, se opri, se uită împrejur cu băgare de seamă, apoi dispăru printre niște tufe de alun de pe malul din apropierea acestor drumuri.

Mergând mai departe, ajunsese la o adâncitură unde nu mai era nicio tufă. Într-o parte era un loc gol unde se vedea nisipul, iar Robin se îndreptă într-acolo. Pe jos erau câteva rămurele rupte, care pentru ochiul necunoscător ar fi părut suflate acolo de vânt; dar Robin se aplecă și le cercetă cu atenție.

— Una îndoită la cap și opt crenguțe drepte, spuse ea pentru sine; un cavaler călare, va să zică, și opt servitori pe jos. Au făcut popas pe drumul înspre apus, nu departe de aici. Acum asta ce mai înseamnă?

Se ridică și, îndepărtându-se, traversă repede drumul pe care venise, afundându-se în pădurea care mărginea drumul din dreapta. Dintr-odată, se lăsă în genunchi și începu să se cufunde și mai mult printre copaci. Auzise sunetul unui ham ce zornăia chiar înaintea lui. În scurtă vreme, privind prinire crengile unei tise tinere, văzu poposind la cea mai întunecată umbră a copacilor o ceată de bărbați înarmați, cu un cavaler în cămașă de zale, călare, în mijlocul lor.

Îi cercetă cu atenție pe rând, încercând să afle cărui lord îi aparțineau; dar bărbații din picioare erau îmbrăcați în jachete simple, iar cavalerul purta un scut fără însemne, în formă de zmeu. Preț de câteva clipe, el nu reuși să afle cine